

Ochranná známka je jedním z nosných pilířů systému práv k průmyslovému vlastnictví. Ve vztahu k ostatním nehmotným statkům má ochranná známka stejnou hodnotu a je stejně tak hodná ochrany jako kterýkoli jiný nehmotný statek. Ne vždy tomu tak bylo. Ještě v 70. letech 20. století byla ochranná známka diskreditována rozhodovací praxí ESD jako imateriální statek jen „málo hodný ochrany.“ Rozhodovací praxe ESD se za uplynulá desetiletí výrazně proměnila, přispěly k tomu přelomové případy HAG II., SIRENA, TERRANOVA, EMI. V právní věci HAG II. Zanalyzoval a negativně zhodnotil dosavadní rozhodovací praxi ESD generální advokát Jacobs, když výslovně zdůraznil, že ochranné známky nejsou ani méně důležité ani méně ochranyhodné než jakákoli jiná forma duševního vlastnictví. Ochranné známky jsou spojeny se současnou hodnotou zboží (služeb) a jako takové stimulují hospodářský pokrok. Bez ochranných známek bylo by pro obchodníky jen stěží možné vytvářet a zavádět nové produkty na trh nebo udržet kvalitu produktů současných. Pomocí ochranných známek může být tohoto účinku dosaženo, a proto fungují i jako významná garance pro spotřebitele – dávají mu jistotu kvality zboží či služeb spojených s konkrétní ochrannou známkou. Tato Jacobsova argumentace umožnila nový vývoj judikatury ESD ve známkoprávních věcech a tím i nový vývoj známkového práva.¹

Dnes má ochranná známka v systému průmyslových práv² rovné místo a dala by se považovat